

Fejlettebb társaink

A világ megismerésének és saját magunk megértésének is az egyik elengedhetetlen feltétele az, hogy felismerjük és belássuk azt a tényt, hogy a világban nem az ember az egyetlen értelmes lény. Sőt, ha úgy tetszik, maga az ember az értelmes lényeknek az előfutára, az első de korántsem jelentéktelen lépcsőfoka a tudatos szellemi fejlődésnek.

Egészen mostanáig a megfogalmazásokból és a magyarázatokból szándékosan kimaradtak az erre vonatkozó összefüggések, viszont úgy lettek megfogalmazva az egymás utáni ismeretek, hogy ezek alapján logikus és magától értetődő legyen ennek a ténynek az elfogadása. Ezért a könyv elején szó esett az anyagi világ felépítéséről és arról, hogy tulajdonképpen maga az anyagi világ a valóságnak csak egy korlátozottabb megjelenési formája. A számítástechnikából vett szóhasználatot élve, tulajdonképpen az anyagi világ nem más, mint egy virtuális valóság. Ezek után pedig szó volt arról, hogy az ember se egészen az, aminek eddig hitte saját magát. Azaz az embernek lelke van, és ez a lélek a test halálával nem szűnik meg létezni. Szó volt a fejlődésről, az életről, arról a lényeges dolgról, hogy maga az élet jelensége független az anyagi világtól. És persze szó volt magának az embernek a fejlődéséről, arról, hogy körülöttünk tulajdonképpen minden értünk létezik. Már érintőlegesen itt utaltam arra, hogy fejlődésünket fejlettebb társaink irányítják, de célszerűbbnek látszott ezt, azok után az élethelyzetek után sorra venni, amelyeket nap mint nap, minden ember átél. Ha valaki ugyanis végiggondolja ezeket az élethelyzeteket a saját életén, sorsán keresztül, akkor talán könnyebb annak belátása, hogy az anyagi világ, a Föld és rajta minden élőlény fejlődése előre gondosan megtervezett és megszervezett folyamat. E folyamat mögött pedig nagyon fejlett lények tudatos munkája áll. Ennek a belátása és elfogadása persze még most sem lehet elég könnyű, ezért kanyarodjunk kicsit vissza az élet jelenségéhez, és ismételten nézzük meg, mi az, amit megtudhattunk róla.

A mindenségben az élet, az önszerveződésnek a legmagasabb foka, az egyik legtermészetesebb és legrégebbi folyamat. Az élet és ezzel együtt a fejlett értelmes lények ezért még jóval az anyagi világ létrejötte előtt kialakultak. Ezek a lények csakúgy, mint mi magunk is és minden más élőlény a Mindenségben, azonos alkotórészekből épülnek fel, azaz a Mindenségben az élőlények egy közös családot alkotnak. Nincs fajta vagy faj szerinti csoportba sorolás, hiszen valamennyien egyformák vagyunk. A fejlettségi szintet tekintve azonban már vannak különbségek. Egy új élet, egy új lélek létrejötte minden jel szerint úgy történik, hogy az új egyed különbözik az elődeitől, így a sejtosztódásnál már említett okok miatt általában nem örökli azok tudásanyagát. Ezt a tudást a saját egyéni fejlődése révén kell megszereznie. Ezáltal válik az új élet egyedivé, megismételhetetlenné, értékké, azaz bizonyos szempontból többé, mint az elődei. Az új egyednek ez a mássága pedig egyre erősíti azt a közösséget, amelynek a tagja. Persze csak akkor, ha az új egyed fejlettsége elérte a közösség és a külső körülmények által támasztott megfelelő szintet. Ennek az érettségnek az elérésére a legmegfelelőbb hely egy olyan zárt környezet, egy olyan „iskola”, amelyben az egyes egyedek zavartalanul, látszólag önállóan fejlődhetnek, tanulhatnak, és minden gondolatukkal, cselekedetükkel számot adhatnak

felkészültségükről. Valójában ennek a célnak az érdekében jött létre az anyagi világ és ezért kell az élőlényeknek a fejlődésük kezdeti szakaszában fizikai testet öltve élniük.

Szükségesnek tűnt elismételni ezeket a korábban már olvasott gondolatokat, mert önmagunk és világunk megismeréshez, megértéséhez éppen annak a természetes alaphelyzetnek a felismerése vezet, mely szerint azok a társaink, akik fejlettségüknél fogva nem az anyagi világban léteznek, ugyanúgy segítik a fejlődésünket, mint ahogy egy szülő segíti a gyermeke felnőtte válását.

Az emberi történelem korai szakaszában fejlettebb társaink legtöbbször angyalok vagy istenek képében rendszeresen, nemegyszer nyíltan beavatkoztak nemcsak egyes személyek, hanem történelmünk menetébe is. Erről számos feljegyzés, barlangrajz, írásos beszámolóok egész sora, szent könyvek, mitológiai történetek, sőt még műalkotások is tanúskodnak. Erre az időszakra tehető, azoknak a nagy tanítóknak a megjelenése a Földön, akik megpróbálták személyesen közvetlenül is tanítani az embereket, és nagy tömegeknek átadni azt a tudást, amely segíti az embert a világ és önmaga megismerésében és megértésében. Ahogy az emberek tudása és felfogóképessége nőtt, úgy csökkent ennek a közvetlen beavatkozásnak a lehetősége. A cselekedeteinkbe való közvetlen beavatkozással ugyanis értelmetlenné válna életünk, és senki sem tudná elviselni azt, hogy szinte szó szerint állandóan irányítsák vagy hasonlattal szólva pórázon rángassák. Ezért a közvetlen beavatkozás nevelési módszerét felváltotta a – már említett – játszva tanulás.

Nekünk embereknek így most az a legfőbb feladatunk, hogy éljünk, megpróbáljuk a különböző élethelyzetekben a képességeink szerinti legjobb döntéseket meghozni, és így tanulva folyamatosan fejlődni, jobba válni. Igaz, hogy közvetlen segítséget a mai időkben már biztosan nem kapunk, de aki odafigyel a környezetére, az meghallhat bizonyos „üzeneteket”.

Társaink apró, szinte észrevehetetlen üzenetekkel megpróbálnak segíteni nekünk döntéseinkben, cselekedeteinkben. Ilyenek például azok a beszédfoszlányok, mondatok, feliratok, álmok, amelyeket az ember úgymond véletlenül hall vagy lát meg. Ezeknek a kis üzeneteknek azonban mégis nagyon komoly jelentőségük van, mert általában nagyon szorosan kapcsolódnak ahhoz a problémához, amivel az ember esetleg éppen küszködik. Az emberek többsége ezeket az üzeneteket véletlen egybeeséssel magyarázza, de ezek mögött a véletlenek mögött tudatos – mint már tudjuk – segítő szándék van. Bár szó volt már a személyes sorsok és élethelyzetek meghatározottságáról, mégis érdemes újra elgondolkozni azon, milyen hatalmas szervezettség állhat a véletlenek hitt történések mögött, ha még az ilyen „apró” üzenetek is megtalálják minket. A másik dolog, amit érdemes ismét felidézni ezeknek az üzeneteknek a kapcsán, az az a tény, hogy fejlettebb társaink gondolati szinten ismernek minden embert, amint erről már többször is szó esett.

Mindez azt mutatja, hogy életünkben, ebben a földi iskolában a „tananyag”, vagyis az élethelyzetek nagy része előre meghatározott és csak nagyon kevés benne a tényleg szabadon választható „program”. Ahhoz, hogy az emberek sorsa ilyen mértékben szervezett és kontrollált legyen, az szükséges, hogy mindenkinek az élete állandóan nyomon legyen követve a szellemi létsíkból. Ez persze emberi szemmel teljesen irracionálisnak vagy

lehetetlennek tűnik, de nem szabad elfelejtenünk azt, hogy az anyagi világ a valóságnak csak egy sokkal korlátozottabb formája, és csak itt érvényesek olyan általunk megszokott fogalmak, mint például az idő.

Fejlettebb társaink a háttérből gondoskodnak arról, hogy csak olyan történetekben legyen részünk, amelyeket sorsunk szerint megérdemlünk. Bármikor beavatkozhatnak, és ha kell, be is avatkoznak a földi történetekbe, bármikor átléphetik a számunkra alapvető és megkérdőjelezhetetlen fizikai törvényeket. Bármikor átvehetik az uralmat akár a testünk felett is, így a történetek, az emberi sorsok irányításában valójában korlátlan lehetőségekkel rendelkeznek. Mivel életünket állandóan szemmel tartják, ezért ez egyben azt is jelenti, hogy bárhová megyünk is a világban, bármilyen helyzetbe is keveredünk, ránk minden pillanatban a világ legjobb testőrei vigyáznak. Életünk során valójában csak egyvalakitől kell tartanunk és ez a valaki nem más, mint saját magunk...

A sorsokba történő beavatkozásokról azonban az átlagembereknek természetesen semmilyen tudomása sincsen, lévén, hogy érzékelési képességeink csak az anyagi világra korlátozódnak. Vannak azonban olyan kritikus élethelyzetek és a balesetek egy része feltétlenül ide sorolható, amikor is elkerülhetlenné válik az olyan beavatkozás, mely során az érintett ember és a rá vigyázó szellemi társa között személyes kontaktus alakul ki. Ekkor az ember megtapasztalhatja azt, hogy valami nem stimmel körülötte, érezheti egy másik személy jelenlétét, sőt néha nemcsak érezheti, hanem láthatja is a másikat.

Balesetek kritikus pillanataiban az ember néha „kieshet” a saját idejéből, sőt néha olyan cselekedetekre és mozgásokra is képessé válhat, amelyeken később saját maga is megdöbben. Az ilyen élményeket úgy szokták magyarázni, hogy stressz helyzetben az ember sok mindenre képes és ez általában igaz is, de valójában a legtöbb ilyen élményért, mint láttuk a ránk vigyázó fejlettebb társaink a felelősek. A népnyelv ezért is nevezi őket őrangyaloknak, mert általában akkor lehet csak érzékelni őket, amikor közvetlenül segítenek az embernek. Az emberi sorsokba történő legtöbb beavatkozásnál azonban számukra nincs szükség a személyes kontaktusra. Vannak ugyanakkor olyan helyzetek, amikor a személyes találkozás elkerülhetlenné válik.

A régi időkben a személyes kontaktus nem okozott különösebb problémát, hiszen szellemi társaink emberi formában, ha legtöbbször álruhában is, de zavartalanul járhattak, kelhettek az egyszerű emberek között. Erről egyébként számos régi írás is tanúskodik. A mai időkben viszont, amikor az ember mindenre keresi, és meg is akarja találni a magyarázatokat, a személyes kontaktusnak egyre körülményesebbé és egyre titokzatosabbá kellett válnia. A személyes találkozásoknak ezért manapság már nem maradhat sem tárgyi, sem „szellemi” nyoma sem. Azoknak a személyeknek az emlékezetét, akik átesnek ilyen találkozásokon, ezért – a saját érdekükben is – szinte minden esetben kitörlik. Ez az emlékezetörlés ugyanolyan, mint amilyen minden egyes újrászületéskor megtörténik velünk, és igazából ez teszi lehetővé, hogy az ember ne a múlton merengjen, hanem az éppen aktuális feladataira tudjon összpontosítani.

Sokakban felmerülhet az a kérdés, vajon miért kerül sor az ilyen találkozásokra, hiszen mint láttuk, a szellemi létformából gyakorlatilag korlátlanul be lehet avatkozni minden anyagi, minden földi történetbe. Ez

ténylegesen igaz is, de egyetlen kivétel azért mégis létezik. Ez a kivétel pedig akkor jön létre, ha valamilyen vizsgálat vagy anyaggyűjtés céljából szellemi társainknak szükségük van bizonyos anyagi vagy biológiai mintákra.

Az élővilág változatossága ugyanis nagy kincs és vannak olyan ritka genetikai adottságok, amelyek éppen egyediségüknél fogva jelentős értéket képviselnek. Ezeket hiba lenne nem megőrizni, már csak azért is, mert magának az embernek a kialakulása is egy nagyon hosszas genetikai beavatkozás eredménye volt. Az emberi faj – később részletezendő okok miatt – egy veszélyeztetett faj. Ezért fejlettebb társaink ugyanazt teszik velünk, mint amit a természetvédők tesznek egy veszélyeztetett állat- vagy növényfajjal. Ez a fajta beavatkozás az egyetlen, amikor nem lehetséges számukra láthatatlanul beavatkozni és ezért személyesen, valamilyen anyagi formában kell megjelenniük itt a Földön.

Az ilyen találkozásokat manapság földön kívüli lényekkel történő kapcsolatként ismerheti az átlagember, és ez a jelenség sok esetben valóban szorosan összefügg a repülő csészealjak néven ismertté vált megfigyelésekkel. Mivel azonban nem lehetséges a nyílt, közvetlen kapcsolatfelvétel, ezért megpróbálnak titokban dolgozni. Ennek elérése érdekében olyan biológiai testekben, ruhákban jelennek meg, amelyek ismeretlenek a Földön, ezáltal úgy tűnhet, mintha más, földön kívüli civilizáció tagjai látogatnának meg minket. Természetesen földön kívüli civilizációk tagjainak látogatása nem kizárt, de ugyanúgy, ahogy egy ember sorsába, úgy egy közösség, egy egész civilizáció sorsába sem avatkozhat be kívülről akárki, főleg nem önkényesen. Ezért a szellemi létformából nemcsak minden egyes élőlényt tartanak szemmel, hanem magát a Földet is, így bizonyos mértékig védve vagyunk a külső beavatkozásoktól.

Megvizsgálva azokat a beszámolókat, amelyeket fejlettebb lényekkel történt találkozásokat átélt emberek mondanak el, alapvetően két dologra lehetünk figyelmesek. Az egyik ezek közül az, hogy a találkozásokban résztvevő embereket nem találomra, nem véletlenül látogatták meg, hanem célirányosan, személyre szólóan. Ezek a látogatók tehát ismerik a felkeresni kívánt emberek lakhelyét, munkahelyét, szokásait, tehát jóformán személyesen, gondolati szinten ismerik magát az egész embert is.

A másik dolog, amire a találkozások kapcsán felfigyelhetünk az az, hogy a meglátogatott emberek mindig átesnek egy orvosi vizsgálaton, sőt, az esetek nagy többségében segítő, gyógyító jellegű beavatkozáson is. Ezeknek az orvosi beavatkozásoknak a hatására egyes emberek olyan gyógyíthatatlannak tűnő betegségekből is felépültek, mint például az áttételes rák. Ezen találkozások során valójában nem történik más, mint az, hogy fejlett lények beavatkoznak az egyes emberek sorsába és ezen keresztül természetesen mások jövőjébe is. Nem az a találkozások célja tehát, hogy a földönkívüli lények felvegyék az emberiséggel a kapcsolatot és fantasztikusan új technikai megoldásokat adjanak át, hanem az, hogy az egyes emberek sorsát irányítsák. Ez pedig csak abban az esetben lehetséges, ha ezek a látogatók nem egy másik idegen naprendszerből jöttek hozzánk találomra, hanem abból a nem anyagi világból, amelynek az egyik lényeges feladata éppen az anyagi világban élő emberek fejlődésének a segítése. Ez persze azonban nem jelenti azt, hogy az univerzumban egyedül csak a Földön van élet és elképzelhetetlen, hogy más naprendszerekben élő társaink ne látogassanak meg minket, sőt...

Egy kicsit ironikus hasonlat szerint a Föld nagyon hasonlít egy állatkertre. Az állatkertben a lakók korlátozott körülmények között, mesterséges környezetben élnek és ennek sokszor saját maguk sincsenek tudatában. Az állatkertben sokféle látogató megfordulhat, de csak mint látogató, az állatkert lakóinak életébe nem avatkozhatnak bele. A lakók felügyelete ugyanis csakis és kizárólagosan a gondozók feladata és kötelessége, senki másé.

Egy másik, az ember számára szintén nem túl hízelgő hasonlat szerint, a Föld nem egy egyszerű iskola a lélek fejlődése számára, hanem figyelembe véve az ember agresszivitásra való hajlamát, sokkal inkább egy átnevelő központ, egy átnevelő bolygó. Persze ez a hasonlat is kissé túlzó talán, de mindenképpen jól példázza az ember helyzetét a világban, valamint nagyon sok történés háttérére is magyarázatot adhat.

Végző soron önmagunkat és másokat is csak akkor ismerhetünk és érthetünk meg, ha felismerjük, hogy a világban történő változások és az egyes emberek fejlődése nem véletlenszerű, hanem tudatos folyamat. E folyamat mögött legtöbbször észrevétlenül ugyan, de olyan fejlettebb lények tevékenysége áll, akik már régen túllépték az anyagi létezés szükségességét vagy egyáltalán soha nem is volt szükségük rá...

/Részlet a Tudás könyvéből/